

landske Forbrugsafgifter, der i det lange Løb ret nøjagtigt afspejler Samfundets økonomiske Kaar. Disse Indtægter er synkende og vil antagelig blive det endnu mere i den kommende Tid. Statskassen kan altsaa ikke strække sig videre. Men een Ting kan Staten gøre, som jeg for mit Vedkommende ønsker at bidrage til, alt hvad jeg formaar. Det er, saa længe det overhovedet er finansielt muligt, at opretholde det nuværende Lønniveau for Tjenestemændene. *Saa længe det overhovedet er finansielt muligt!* Jeg tror, Tjenestemændene skulde lægge Vægt paa dette Tilsagn. Det betyder overordentlig meget for dem, at man fra Regeringens og Lovgivningsmagtens Side vil søge det længst mulige at opretholde det nuværende Lønniveau i Erkendelse af de Forhold, jeg har nævnt.

Med denne Motivering skal jeg anbefale ogsaa dette Forslag til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Jeg skal saa gaa over til de forskellige Lovforslag, der vedrører de midlertidige Skattelove og Bestemmelserne med Hensyn til forskellige Skatteloves Forelæggelsestid. Jeg kan med Hensyn til de almindelige Betragtninger, hvoraf disse Lovforslag er baaret, henvide til de Udtalelser, jeg fremkom med ved første Behandling af Finanslovsforslaget, hvor jeg var inde paa hele dette Spørgsmaal og dels bebudede, at det ikke vilde være muligt i nærværende Samling at fremkomme med Forslag til en stor organisk Skattereform, dels gjorde gældende, at det paa den anden Side var finansielt umuligt for Statskassen at undvære Indtægterne af de midlertidige Skattelove, hvorfor jeg vilde fremsætte Forslag om disse Loves forlængede Gyldighed endnu et Aar, med visse Udeladelser og visse Ændringer. I Løbet af dette Aar vil, antager jeg, det Arbejde, som allerede er i Gang til Forberedelse af en almindelig Skattereform, kunne fuldføres, saaledes at et saadant Forslag vil kunne foreligge for det høje Ting i næste Samling. Det er med dette for Øje, det her i Forslag til Lov om Ændring af forskellige Loves Forelæggelsestid foreslaas, at den Tid, hvor Forslag til Revision skal forelægges, ændres saaledes, at det først skal ske i Samlingen 1921—22, altsaa at Revisionsforslagenes Forelæggelse udsættes et Aar. Det er jo alle vore store Skattelove, det gælder.

Endvidere forelægges der Forslag til Lov om Forlængelse af forskellige Loves Gyldighed. Adskillige af disse Love fore-

slaaa fornyet uforandret. Det gælder Loven om Tillægsafgift paa Spiritus m. m., Loven om midlertidig Forhøjelse og Udvidelse af Ølskatten, Loven om midlertidig Forhøjelse af Stempelafgiften af Spillekort, Loven om midlertidig Tillægsafgift paa Vin m. m., Loven om midlertidig Stempelafgift ved Salg af ædle Stene og Smykker, Loven om midlertidig Forhøjelse af den særlige Stempelafgift ved Overdragelse af offentlige Værdipapirer samt delvis — herom skal jeg senere gøre Bemærkning — Loven om en Særafgift til Staten af Motorkøretøjer. Andre af de midlertidige Skattelove, nemlig Loven om den midlertidige saakaldte Forlystelsesskat, Loven om midlertidig Forhøjelse af Tobaksbeskatningen og Loven om midlertidige Ændringer i Loven om Indkomst- og Formueskatten, foreslaas ligeledes fornyede, men med visse Ændringer. Der er imidlertid nogle af de nuværende midlertidige Skattelove, hvis Gyldighed ikke foreslaas forlænget eller dog ikke foreslaas forlænget for et helt Aar.

Den første af disse Love, som jeg skal omtale, er Loven om Statsafgift af Motorkøretøjer. Denne Lovs Gyldighed foreslaas kun forlænget 3 Maaneder, men det er i øvrigt Regeringens Mening, at Afgiften skal bortfalde som Statsafgift. Grunden hertil er Hensynet til vort Vejevæsens meget betrængte Stilling. Der har i længere Tid jævnlig lydt stærke og meget begrundede Klager særlig fra vore Amtskommuner over Vejenes Tilstand, Klager, som har dvælet stærkt ved Umuligheden for Kommunerne med de store Byrder, der allerede hviler paa dem, at faa tilstrækkelige Midler til Raadighed til en saadan Hovedindsættelse af Vejene, som vil være nødvendig. Og hvad er Hovedaarsagen til vore Vejes Forfald? Det er netop den overordentlige store Brug af Motorkøretøjer, ikke mindst de store, tunge Lastbiler. Man kunde nu gaa to Veje overfor den Kalamitet, som her er under Udvikling: enten lade Staten overtage en større Del af Vejenes Vedligeholdelse; men derved vilde man forlade det Grundlag, som blev lagt i 1867, og som man i det hele taget har været veltilfreds med her i Landet, nemlig at Vejevæsenet gik over fra Staten til Kommunerne, eller anvise Kommunerne tilstrækkelig Indtægt gennem Beskatningen til at faa Vejene bragt i ordentlig Stand igen. Det er denne sidste Vej, det er Regeringens Hensigt at følge, og det skulde da ske derved, at Kommunerne skulde have ikke blot den Afgift, de allerede nu faar, den, de har